

"WAAROM BEN JE BANG? HEB JE NOG GEEN VERTROUWEN?"

- "Urbi et Orbi" - Bijzonder moment van gebed ten tijde van de epidemie (2020) -

Portaal van de Sint Pieter

"Tegen het vallen van de avond" (Mc. 4, 35). Zo begint het Evangelie dat we hebben gehoord. Wekenlang lijkt het erop dat de avond is aangebroken. Dichte duisternis heeft onze pleinen, straten en steden verduisterd; het is ons leven gaan overheersen, het vult alles met een oorverdovende stilte en een desolate leegte, die alles verlamt wanneer het voorbijtrekt: je kunt het voelen in de lucht, je kunt het voelen in de gebaren, de blikken zeggen het. We waren bang en verloren. Net als de leerlingen van het Evangelie werden we opgeschrikt door een onverwachte en woedende storm. We realiseerden ons dat we in hetzelfde schuitje zaten, allemaal fragiel en gedesorïenteerd, maar tegelijkertijd belangrijk en noodzakelijk, allemaal geroepen om samen te roeien, allemaal om elkaar te troosten. Op deze boot... zijn we dat allemaal. Zoals de leerlingen, die met één stem en vol angst zeggen: "Wij zijn verloren" (v. 38), zo hebben wij ons ook gerealiseerd dat wij niet alleen, maar slechts samen verder kunnen gaan.

Het is gemakkelijk om ons in dit verhaal te herkennen. Wat moeilijk is, is de houding van Jezus te begrijpen. Terwijl de leerlingen van nature verontrust en wanhopig zijn, blijft hij gewoon op de achtersteven, in het deel van de boot dat als eerste naar beneden gaat. En wat doet hij? Ondanks de commotie slaapt hij vredig, vertrouwend op de Vader - het is de enige keer in het Evangelie dat we Jezus zien slapen. Wanneer hij wordt gewekt, nadat hij de wind en het water tot bedaren heeft gebracht, wendt hij zich tot de discipelen op een verwijtende toon: "Waarom zijn jullie bang? Heb je nog geen geloof?" (Mc. 4, 40).

Laten we proberen het te begrijpen. Wat is het gebrek aan geloof van de leerlingen, dat tegengesteld is aan het vertrouwen van Jezus? Ze hadden niet opgehouden in Hem te geloven, in feite roepen ze Hem aan. Maar laten we eens kijken hoe ze hem aanroepen: "Meester, kan het u niet schelen dat we verloren gaan?" (Mc. 4, 38). *Het kan je niet schelen*: ze denken dat Jezus niet geïnteresseerd is in hen, dat Hij zich niet om hen bekommert. Onder ons, in onze families, is een van de dingen die het meest pijn doen als we onszelf horen zeggen: "Geef je niet om mij?" Het is een zin die pijn doet en stormen in ons hart

ontketent. Het moet Jezus ook wakker geschud hebben. Omdat niemand meer om ons geeft dan Hij. In feite redt Hij, als Hij eenmaal is aangeroepen, zijn twijfelende leerlingen.

De storm ontmaskert onze kwetsbaarheid en laat die valse en onnodige zekerheden achter waarmee we onze agenda's, onze plannen, onze gewoontes en prioriteiten hebben opgebouwd. Het laat ons zien hoe we in slaap zijn gevallen en hebben achtergelaten wat ons leven en onze gemeenschap voedt, onderhoudt en mondig maakt. De storm brengt alle intenties aan het licht van het "inpakken" en het vergeten van wat de zielen van onze volkeren heeft gevoed; al die pogingen om te verdoven met schijnbaar "reddende" gewoontes, niet in staat om een beroep te doen op onze wortels en de herinnering aan onze voorouders op te roepen, waardoor we de immuniteit die nodig is om tegenspoed het hoofd te bieden, niet meer onder ogen kunnen zien.

Met de storm is de truc vervallen van die stereotypen waarmee we onze "ego's", die zich altijd zorgen maken over ons eigen imago, gecamoufleerd hebben, en opnieuw is ontdekt dat we niet los kunnen van het (gezegende) gemeenschappelijk bezit: het bestaan als broeders.

"Waarom ben je bang? Heb je nog geen vertrouwen?"

Heer, uw Woord vanavond slaat op ons en gaat ons allemaal aan. In deze wereld van ons, waar U meer van houdt dan wij, zijn we op volle snelheid doorgeschoten, voelen we ons sterk en tot alles in staat. Geleidelijk aan hebben we ons laten meeslepen door de dingen en ons laten verdoven door de haast. We zijn niet gestopt bij uw oproepen, we zijn niet ontwaakt door oorlogen en mondiale onrechtvaardigheden, we hebben niet geluisterd naar de kreet van de armen, en van onze ernstig zieke planeet. We gingen onverschrokken verder, met de gedachte dat we wel altijd gezond zouden blijven in een zieke wereld. Nu, terwijl we op zee in beroering zijn, smeken we U, "Word wakker Heer!"

"Waarom ben je bang? Heb je nog geen geloof?"

Heer, Gij doet een beroep op ons, een beroep op ons geloof. Dat het niet zozeer gaat om te geloven dat U bestaat, maar om naar U toe te komen en U te vertrouwen. In deze vastentijd klinkt uw dringende oproep: "Bekeer je," "keer met heel je hart naar Mij terug" (Joel 2, 12). U roept ons op om deze tijd van de beproeving aan te grijpen als *een tijd van keuze*. Het is niet de tijd van uw oordeel, maar van ons oordeel: de tijd om te kiezen voor wat belangrijk is en wat voorbij gaat, om te onderscheiden wat nodig is en wat niet. Het is de tijd om de koers van het leven naar U, Heer, en naar de anderen te resetten. En we kunnen kijken naar zoveel voorbeeldige metgezellen die, in angst, hebben gereageerd door hun leven te geven. Het is de werkkraft van de Geest die wordt uitgestort en gegoten in moedige en edelmoedige toewijding. Het is het leven van de Geest dat in staat is om te verlossen, te waarderen en te laten zien hoe ons leven gewoven en in stand gehouden wordt door gewone mensen - meestal vergeten - die niet verschijnen in de krantenkoppen en tijdschriften of op de grote catwalks van de laatste show, maar vandaag de dag zonder twijfel de beslissende gebeurtenissen van onze geschiedenis schrijven: artsen, verpleegkundigen en verplegers, supermarktmedewerkers, schoonmakers, verzorgers, vervoerders, wetshandhavers, vrijwilligers, priesters, religieuzen en vele, vele anderen die hebben begrepen dat niemand zich kan redden. Tegenover het lijden, waaraan de ware ontwikkeling van onze volkeren wordt afgemeten, ontdekken en ervaren we het hogepriesterlijk gebed van Jezus: "opdat allen één zijn" (Joh. 17, 21). Hoeveel mensen oefenen geduld uit en geven elke dag hoop, waarbij ze ervoor zorgen dat ze niet in paniek raken maar medeverantwoordelijk zijn. Hoeveel vaders, moeders, grootouders en grootmoeders, leerkrachten laten onze kinderen met kleine en dagelijkse gebaren zien hoe ze een crisis onder ogen moeten zien en hoe ze die moeten doorstaan door hun gewoontes aan te passen, hun ogen te verheffen en het gebed te stimuleren. Hoeveel mensen bidden, offeren en bemiddelen voor het welzijn van iedereen. Gebed en stille dienst: dat zijn onze wapens om te overwinnen.

"Waarom ben je bang? Heb je nog geen vertrouwen?"

Het begin van het geloof is dat we weten dat we redding nodig hebben. We zijn niet zelfvoorzienend, solo, op onszelf zullen we zinken: we hebben de Heer nodig zoals de oude zeelieden de sterren. We nodigen Jezus uit in de boten van ons leven. Laten we hem onze angsten geven, zodat hij ze kan overwinnen. Net als de leerlingen zullen we ervaren dat we met Hem aan boord geen schipbreuk zullen lijden. Want dit is Gods kracht: alles wat ons overkomt, zelfs slechte dingen, ten goede te keren. Hij brengt gemoedsrust in onze stormen, want bij God sterft het leven nooit.

De Heer daagt ons uit en nodigt ons uit om, te midden van onze storm, solidariteit en hoop te wekken en te activeren die in staat zijn om stevigheid, steun en betekenis te geven aan deze uren waarin alles schipbreuk lijkt te hebben geleden. De Heer ontwaakt om ons paasgeloof te wekken en te doen herleven. We hebben een anker: in zijn kruis zijn we gered. We hebben een roerganger: in zijn kruis zijn we verlost. We hebben hoop: in zijn kruis zijn we genezen en omarmd, zodat niets en niemand ons kan scheiden van zijn verlossende liefde. Te midden van het isolement waarin we lijden onder het gebrek aan genegenheid en ontmoetingen, waarbij we het gebrek aan veel dingen ervaren, luisteren we opnieuw naar de aankondiging die ons redt: hij is opgestaan en leeft naast ons. De Heer roept ons vanaf zijn kruis op om het leven dat ons te wachten staat te herontdekken, om te kijken naar hen die ons claimen, om de genade die ons bewoont te versterken, te erkennen en te bemoedigen. Laten we de kwijnende vlam niet doven, die nooit ziek wordt, en laten we de hoop weer aanwakkeren.

Zijn kruis omarmen betekent de moed vinden om alle tegenslagen van de huidige tijd te omarmen en even afstand te doen van ons verlangen naar almacht en bezittingen om ruimte te geven aan de creativiteit die alleen de Geest kan wekken. Het betekent de moed vinden om ruimtes te openen waar iedereen zich geroepen voelt en nieuwe vormen van gastvrijheid, broederschap en solidariteit toe te laten. In zijn kruis zijn we gered om de hoop te verwelkomen en het te laten zijn om alle mogelijke maatregelen en manieren die ons kunnen helpen om onszelf te behouden en te bewaken, te versterken en te ondersteunen. De Heer omarmen om de hoop te omarmen: dat is de kracht van het geloof, die ons bevrijdt van angst en ons hoop geeft.

"Waarom ben je bang? Heb je nog geen vertrouwen?"

Beste broeders en zusters, vanuit deze plaats, die het rotsachtige geloof van Petrus verhaalt, wil ik jullie vanavond allemaal aan de Heer toevertrouwen, op voorspraak van Onze Lieve Vrouw, heil van Gods volk, ster van de stormachtige zee. Uit deze colonnade die Rome en de wereld omarmt, daalt Gods zegen op je neer als een troostende omhelzing. Heer, zegen de wereld, geef gezondheid aan het lichaam en troost aan het hart. U vraagt ons niet bang te zijn. Maar ons geloof is zwak en we zijn bang. Maar U, Heer, laat ons niet aan de genade van de storm over. Herhaal: "Wees niet bang" (Mt 28, 5). En wij, samen met Petrus, "werpen al onze zorgen op U, want Gij hebt zorg voor ons"..